

[Sigsgaard.]

kelte er arbejdsløshed altid en højst reel trussel, og står han uden arbejde, kan han sendes til en anden del af landet, til et helt andet arbejde til en ringere løn, væk fra familien; vil han ikke, ryger understøttelsen. Hvilke andre befolkningsgrupper kræver man det af? Ingen.

Sådan er det, jeg her betegner som lønslaveriet. Her er det egentlige problem, og det kan kun løses af arbejderne og funktionærerne selv. Den dag, de er fast besluttet på at afskaffe lønslaveriet og selv gør det, bliver det afskaffet. Folketinget vil ikke gøre det. Også i dag vil tinget demonstrere sin manglende evne og vilje til at gøre noget og dermed gøre det endnu tydeligere for enhver, at man ikke skal vente sig noget af tinget, når det gælder de virkelig fundamentale problemer. Det er andre steder, kampen mod lønslaveriet foregår, først og fremmest på arbejdspladserne.

VS betragter uroen som et sundhedstegn, for det er sundt, når folk protesterer mod urimelige forhold. Alt for længe har det store flertal fundet sig i lønslaveri, utryghed og lave lønninger, alt imedens andre har tjent fedt på dem. Nu må de oven i købet finde sig i, at deres disponible realløn bliver skåret ned, fordi jordspekulanter og skattebedragerne stadig har frit spil. Det er lønarbejderne, der betaler skattebedragernes skat. Det er lønarbejderne, der straffes af den inflation, som spekulanterne skaber. Uroen tyder på, at folk ikke længere vil finde sig i det, det er et sundhedstegn, og det er godt; vi må håbe, at de, der har sat eller vil sætte indkomster, måske endda arbejde, på spil for at lave om på de forhold, ikke vil give op, men holde ud, indtil de har vundet.

Hvorfor er da uroen, de ulovlige strejker, som man kalder dem, blevet nødvendige? Hvorfor mener de mange, der i disse dage deltager i dem, at de er nødvendige, hvor bekostelige de så end er for de strejkende? Jeg har set, at LOs blad Løn og Virke tordner imod strejkerne. Vi kommer ingen vegne med vilde, spontane og ulovlige strejker, hedder det i sidste nummer af bladet. Men det er jo netop disse strejker, der har sat fart i fagbevægelsens ledere og de politikere, der solidariserer sig med dem. Hvad tror man, der er årsag til denne desværre

nok lidt resultatløse folketingsdebat? Er det de ansvarlige ledere, er det politikerne? Jeg tror ikke, nogen er i tvivl om, at det er de aktionerende arbejdere. At de så i dag vil opdage, at folketinget intet væsentligt vil gøre, er en anden sag; det vil få betydning for de kommende begivenheder.

Det har været interessant at se, hvordan de faglige ledere ikke har kunnet finde deres egne ben. Den ene dag har de tigget om, at lovgivningsmagten skulle gribe ind, den anden dag har de understreget, at arbejderens forhold er deres egen sag. Tror de, at folk har glemt, at når folketinget er sat til at gribe ind, har det i al almindelighed været imod lønarbejderne? Selv har de faglige ledere for ikke så længe siden foreslået folketinget at indefryse en dyrtidsportion for at sikre, at devalueringen nu også ville komme til at betyde ringere realløn, og en helhedsløsning har vi jo også oplevet.

Hr. Anker Jørgensen stod her i dag og græd over den tidligere regerings fald, men hvad var det for en politik, den daværende regering ikke kunne få igennem? Det var en politik, som i visse træk betænkeligt ligner den, som den nuværende regering fører, og som vi i dag, nogle af os, står og protesterer imod. Regeringen Krag ville indefryse en dyrtidsportion. Bl. a. jeg var med til at stemme imod denne indefrysning på samme måde, som jeg til enhver tid ville stemme imod forringelser af lønarbejdernes vilkår, hvis sådanne bliver foreslået her i folketinget. Regeringen Krag nægtede dengang at spare på militærbudgettet, ville ikke engang gå så vidt som den regering, der fulgte efter. Regeringen Krag vidste, at det ville betyde dens fald. Alligevel holdt den fast, alligevel nægtede den selv de mindste indrømmelser. Derfor væltede regeringen Krag sig selv.

Men hvorfor er nu fagbevægelsens ledere så magtesløse? Det er de, fordi de lader sig binde på hænder og fødder af 1.017 fagretlige regler. Derved er deres vigtigste opgave i stedet for at kæmpe for deres medlemmers interesser blevet at sørge for, at lov og orden opretholdes på arbejdspladserne. Arbejdsretten, tillidsmandsreglerne, hele møllen af love og forordninger, forhindrer arbejderne i at reagere imod de konflikter, der er mest pinagtige — overgreb, umyndiggørelse osv. — medmindre de da